

SAKRISTIET VED El Capilla Salvador har buster med alle menneskets følelser. Her er vovmodet vist med løvemanke og mandlig charme.

FRA BIBLIOTEKET i paladset i den ene ende af Plaza Vázquez de Molina kan man kigge østover til Capilla El Salvador og få indrammet et af den spanske renessances mest fortællende bygninger.

IKKE BLOT nogle få, men alle gader i det indre Úbeda fortæller hundreder af historier, der ikke spoles af neonlys og dyttende biler.
Foto: Charlotte Rørth

res af statuer for alle de følelser, mennesker havde og har: Håb, vrede, kærlighed, frygt og flere til.

Over det enkle alter, som kun har Jesus på korset, fordi Maria har fået al sit guld ude i kapellet, svæver hvide engle.

Nogle af dem med dødningshoveder i stedet for fuldfede babykinder. Døden var nærværende under renessancen.

Og det her er alvor, ikke pral, ikke skueværk som de guldbelagte statuer derude. De er i øvrigt gendannet, fordi de oprindelige blev brugt som brænde, da republikanerne okkuperede kirken under borgerkrigen 1936-39. Sådan vælter historiens aldre oveni hinanden her hele tiden.

Det er svært at kape forskellen til det formiddagens sollys, der varmer en i møde, straks man træder ud af den boltede egetræsdør.

Der skal et par dybe vejtrækninger til.

Og en tur ind i nabobygningens gårdhave.

Som de mange, mange andre små paladser i byen, har Condestable Dávalos' palads (tegnet af Vandelvira, selvfølgelig), også en kvadratisk patio med søjler og skygge. Paladset er nu Parador de Turismo, et statsejet hotel og re-

staurant, der er så god, at pausen forlænges og bliver til frokost.

Overfor ligger det gamle pakhuis, der nu er politistation. Dens biler skæmmer pladsen døgnet rundt, ligesom det er en kende absurd, at nabohuset, det 500 år gamle fængsel, nu er kommunens dagcenter, hvor mænd af en vis alder sidder og spiller domino på fir-kantede borde med neonlyset tændt.

Henne på den vestlige del af pladsen ligger næste stop. Den elegante bygning (ja, den har han også tegnet), der har givet navn til pladsen og som først var palads, siden kloster, nu blandt andet hjemsted for kommunens turistinformation og så biblioteket.

Fredsftalen

Biblioteket med 2,5 km reoler med dokumenter, de fleste inde i selve ridder-salen, hvor også arkivar Vicente Ruíz residerer.

- Det mest fascinerende dokument? Jamen, de er da alle så spændende, så spændende, siger han, tøffer ind bagved og kommer ud med et meget stort smil og to dokumenter, lægger dem på bordet og gnider sig i hænderne. Her er koldt.

- Se lige her, siger han.

- Det her er fra 1234. Og ja, du må godt røre, griner han uvant, da jeg lader fingrene glide henover det næsten 1000 år gamle stykke gedekind, som på letforståelig latin skrevet med arabisk penneføring forklarer, hvordan de tre landsbyer Úbeda, Iznatoraf og Santisteban del Puerto hermed må benytte hinandens vand og veje.

En fredsftale mellem byer regeret af forskellige religioner.

Og jeg rører ved den.

- Vi kan ikke udstille dem på grund af sollyset, men når du nu sådan insisterede, siger han og fortæller, at bogen med de mere guldbelagte og flottere farvede illustrationer er en "helt almindelige protokol fra 1458 med køb og salg af grunde".

Hvad, der er helt almindeligt, er ikke ens for en mand, der hele sit liv har været heroppe, og så en tilrejsende som ude i sollyset atter må glippe med øjnene over flere århundreders graffiti malet med blod på paladset, når der i 15-, 16-, og 1700-tallet var byfester i Úbeda.

De anes som skygger på muren, mens romernes tempel for jagtgudinden Diana kun ses i fantasien ovre på pladsens anden side.

Ovenpå deres tempel byggede først

maurerne deres moské, siden kom katolikkerne og begyndte byggeriet af den stilmiksede kirke Santa Mariá de los Reales Alcázares, der pt. er under mangeårig restaurering.

Indtrykkene fra en dag på pladsen falder ikke på plads under den videre vandring rundt i byens gyder og gader.

De drejer og snor sig. Åbner ind til gårdhaver, lukker sig med tunge døre, pynter sig med gargoiler, med muslimske mønstre og oppe for enden af handelsgaden med al dens liv endda et helt tårn med kakler i blå og hvidt på Hospital de Santiago, (også tegnet af ham, ja). Her er endnu mere liv end udenfor, her er ikke hospital, men kulturcenter, og patioen næsten prangende smuk.

Men pladsen drager, og det går ned bakken retur til området, indbyggerne selv forkorter til Plaza de Santa Mariá.

Heldigvis er der allerlængst vestpå en lang bænk af sten, der kanter pladsen af.

Her sidder man så med stjernerne oppe bag gadelampenes gule lys og kan med åbne eller lukkede øjne genkalde sig en dag på den smukkeste plads i Spanien. Uden at få den mindste lyst til at forlade den.